

Deviata kapitola

Niektorí ľudia používajú príslovie: Dávaj si pozor na to, čo si praješ.

Môj prvý tréner, keď som začala hrať v klube, vo vybranej skupine hráčov, ktoré chceli viac, než im ponúkala miestna škola alebo miestne centrum pre mládež, nám takmer denne hovoril: „Sen je len želanie bez plánu.“ Keď to počujete dosť často, prirastie vám to k srdcu, a čím ste starší, tým viac si uvedomujete, aké pravdivé sú tieto slová. Nebolo to tak, že by som želania nebrala vážne, len som im neprikladala veľkú váhu. Nebolo veľa vecí, po ktorých som túžila, ale vedela som, že ak chcem niečo drahé, musím si na to ušetriť tým, že obmedzím iné výdavky.

Išlo o to, že väčšinu života som chcela hrať futbal profesionálne, takže som sa naučila, čo musím robiť, aby som to dosiahla. Musela som trénovať, makat', trénovať ešte viac a veľa obetovať, nie v tomto konkrétnom poradí. Zvyčajne som sa to snažila aplikovať na každý aspekt svojho života.

Kedysi dávno mala mladá Salomé Casillasová pri sfúkavaní sviečok na narodeninovej torte tri želania za sebou: aby sa jedného dňa Kráľ Reiner Kulti dozvedel, že žijem, a oženil sa so mnou. Tretím želaním na mojom zozname bolo, aby ma naučil, ako byť najlepšia na svete.

Dala by som za to takmer všetko. Čokoľvek. Zomrela by som od radosti, keby sa niekedy dotkol mojej ruky, keď som mala dvanásť rokov.

V dvadsiatich siedmich rokoch, keď som si uvedomovala, čo o ňom v tejto chvíli viem, by som bola šťastná, keby som zvyšok života prežila v ústraní.

Ale osud bol niekedy vrtkavý, pretože len pár dní po tom, čo som Gardnerovi povedala, ako sa všetkých dotkol nedostatok po-

zornosti bývalej superhviezdy, boli moje predtínedžerské modlitby z ničoho nič vypočuté.

Musel mať buď vymytý mozog, alebo mu telo uniesol mimozemšťan, lebo potom sa zrazu na ihrisku objavil nový muž. Muž, ktorý stál ako železný stĺp, s hlasom, ktorý sa nedal nepočuť.

Koľkokrát som premýšľala o tom, ako veľmi by som chcela, aby bol Kulti tým trénerom, akým by mal byť hráč jeho kalibru? Nebolo tajomstvom, že zo skvelých hráčov nie sú vždy skvelí tréneri. Ale moje vnútro, alebo možno to trinásťročné dieťa vo mne, verilo, že on bude výnimkou, že on by mohol dokázať všetko, čokoľvek by chcel.

Až na to, že som nepredpokladala, že on si pod pojmom správny tréner zrejme predstavoval, že sa má správať ako gestapák.

Nasledujúce dva dni boli psychicky aj fyzicky najnáročnejšie v mojom živote.

Čiastočne išlo o tlak na dokonalosť priamo v mojom najbližšom okolí; tlačil, tlačil, tlačil a dával o sebe vedieť. Hlavnú časť toho tlaku však predstavoval Kulti. Na tréning prišiel s tvrdým pohľadom, ktorým akoby zrazu všetko hodnotil.

Keď na nás prvýkrát zakričal, cvičenie, ktorým bola väčšina tímu zamestnaná, náhle ustalo. Zastavilo sa. Na celé dve sekundy sa hráčky, ktoré manévrovali okolo prekážkových dráh, zastavili na mieste a zdvihli zrak. Ja tiež. Bolo to, akoby k nám zrazu zostúpil Boží hlas a vyslovil proroctvo alebo niečo podobné.

„Rýchlejšie!“

Jedno slovo. To jedno slovo nás všetky zaskočilo.

A potom sa ozval Gardner: „Čo robíte? No tak!“ Priviedol nás všetky späť k zdravému rozumu.

Jenny, ktorá trénovala v bránke, mi pozrela do očí z druhej strany ihriska. A telepaticky sme si povedali rovnaké štyri slová: Čo to, dopekla, je?

Pokračovali sme ďalej.

On tiež. Jeho hlas hraničil s hnevom, bol odhodlaný a silný, podivne fascinujúci s viacerými prízvukmi, ktoré ho trochu mier-

nili, keď na skupinu neustále pokrikoval. Vždy keď som ho počula, zdvihol sa mi žalúdok.

To bolo presne to, o čo som žiadala – čo som si želala.

Keď som lapala po dychu s rukami na kolenách, lebo stále kričal, že by sme mohli ísť rýchlejšie, usmiala som sa, pretože som do toho dala všetko.

A presne za toto by mladšia verzia môjho ja dala desať rokov svojho života.

Jasné, bol to šialenec. Jasné, že bol pod tlakom, lebo som sa sťažovala hlavnému trénerovi. Ale keď som sa pozrela a videla, ako sa všetky baby hýbu a predvádzajú to najlepšie, čo v nich je, povedala som si, že nech ma Kulti pokojne nenávidí. Stálo to za to.

Nakoniec som začala ľutovať, že som si vôbec myslela, že pozornosť z Kultiho strany by bola fajn vec, lebo do hry vstúpila aj ďalšia jeho stránka. A nebola vôbec veľkolepá, ako som očakávala.

Dostalo sa mi pozornosti, po ktorej som túžila. Lenže to nebolo také fantastické, ako mi hovorili sny.

„Dvadsaťtri!“

Trvalo mi sekundu, kým som zareagovala. Dvadsaťtri bolo číslo dňa otcových narodenín. Keď som hrala v národnom tíme, mala som na drese dátum narodenia svojho brata, a predtým v klube dátum narodenia svojej sestry. Číslo dvadsaťtri som používala celé roky, ale nikto ma ním nikdy nevolal.

„Dvadsaťtri, čo je to za pomalú prihrávkú? Snažíš sa vôbec?“ hučal Kulti.

Chĺpky na zátylku sa mi zježili a ústa trochu pootvorili.

Ale vydržala som.

Pokračoval. „Dvadsaťtri, toto. Dvadsaťtri, tamto.“ Dvadsaťtri, dva-dsaťtri, dvadsaťtri...

Zastreľte ma. Dvadsaťtri.

V jeho tóne nebolo cítiť žiadnu náklonnosť, a už vôbec nie náznak láskavosti.

Vždy keď zakričal moje číslo a ja som sa naňho pozrela, jeho tvár bola drsná. Z očí mu šľahali blesky. Tá pekná tvár pozerala na mňa s výrazom, ktorý rozhodne nebol veľmi príjemný.

Panebože.

Vystrela som sa, utrela si pot a zazrela naňho. S týmto grobianom, ktorý sa tak nevhodne správal k môjmu otcovi, by som si vedela poradiť. Aspoň tak som to cítila v kostiach.

„Má ten najhorší odpal, aký som kedy videl. Nežartujem. Vyzerá ako drevorubač, ktorý sa oháňa sekerou, zadok má vystrčený, akoby ho chcel mať v inom okrese ako zvyšok tela,“ pokrútil Marc hlavou a odbočil na diaľnicu. Boli sme na ceste do našej ďalšej práce – do záhrad dvoch veľkých domov vo štvrti Heights.

„Je horší ako Eric?“ spýtala som sa, pretože ak môj brat vedel fantasticky kopat do lopty a naháňať sa za ňou, väčšina ostatných športov mu nešla.

Vážne prikývnutie Marca hovorilo za všetko. Ak bol hráč softbalu, o ktorom hovoril, horší ako môj brat, Boh im pomáhaj.

„Ježiši.“

„Áno, Sal. Je to zlé. Nebojí sa lôpt, ktoré naňho letia, ale...“

Obaja sme sa na seba pozreli a zasmiali sa.

„Nemá žiadny dôvod, prečo by mal byť taký zlý.“

„To sa stáva,“ poznamenala som.

Neochotne pokrčil plecami a pokračoval v rozprávaní o novom hráčovi, ktorý sa nedávno pridala k ich týždenným rekreačným softbalovým zápasom. „Neviem, ako mu mám povedať, že je hrozný. Simon sa chystal, že mu niečo naznačí, ale vykrútil sa a väčšinou je tam sotva dosť ľudí na to, aby sa rozdelili do dvoch tímov,“ dodala a pozrel na mňa.

Naozaj nenápadne.

Posledné dva roky som s nimi občas hrávala, keď som mohla. Hoci som počas sezóny nemohla hrať futbal oficiálne v žiadnom tíme okrem Pipers, nikto mi nepovedal, že sa nemôžem pridať k občasné-